

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้ความก้าวหน้าทางเทคนิควิทยาและวิทยาศาสตร์ช่วยให้มนุษย์ก้าวร่งชีวิตได้อย่างสะดวกสบาย แต่ความสะดวกสบายจากสังคมสมัยใหม่อาจจะไม่ทำให้มนุษย์มีความสุขนัก เนื่องจากมีการแก่งแย่งกันร่นเพื่อให้ได้สิ่งต่าง ๆ มาสนองความต้องการของตน ไม่ว่าจะเป็นความต้องการขั้นพื้นฐานหรือความต้องการขั้นสูง อันได้แก่ ความมีเกียรติยศ ชื่อเสียง ฯลฯ นอกจากนี้ การมิได้ไปถึงเป้าหมายที่ตนเองคาดหวังไว้ ความไม่ปลอดภัยจากการคมนาคมและโจรผู้ร้าย ความบีบคั้นจากรูานะทางเศรษฐกิจ ความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคม อาจจะทำให้มนุษย์ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ได้ และอาจเป็นสาเหตุให้มนุษย์เกิดความวิตกกังวลขึ้นได้

ความวิตกกังวลมีลักษณะที่คล้ายคลึงและแตกต่างจากความกลัว ในด้านความคล้ายคลึงนั้น ฮอร์นีย์¹(Horney) และ เลวิต²(Levitt)กล่าวว่า ทั้งความวิตกกังวลและความกลัว เป็นปฏิกิริยาของอารมณ์ที่มีต่อสภาพอันตราย ซึ่งมีผลกระทบกระเทือนต่อประสาทสัมผัสของร่างกาย และอาจทำให้เกิดปฏิกิริยาบางอย่างขึ้นได้ เช่น ตัวสั่น เหงื่อออก หัวใจเต้นแรง เป็นต้น บุคคลจะมีความรู้สึกอยากหลบเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงเมื่อตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

¹Karen Horney, The Neurotic Personality of Our Time, (New York: W.W.Norton & Company, Inc., 1937), p.14.

²Eugene E. Levitt, The Psychology of Anxiety, (New York: Bobbs - Merrill Company, Inc., 1967), pp.5 - 11.

ส่วนในด้านความแตกต่างนั้น ฮอว์นีย์^๓ เลวิต^๔ เมย์^๕ (May) และบาโซวิทซ์ (Basowitz) ให้ความหมายของความกลัวไว้ว่า เป็นความรู้สึกทั่วไปที่ทุกคนมักจะประสบและรับรู้จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ตลอดจนมีปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างได้สัดส่วนกับสภาพอันตราย ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้จะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราวเฉพาะเมื่อเผชิญกับสภาพอันตรายเท่านั้น ส่วนในด้านความวิตกกังวล เมย์^๖ บาโซวิทซ์^๗ ฮอว์นีย์^๘ และเลวิต^๙ ให้ความเห็นไว้ว่า ความวิตกกังวลเป็นสภาพอารมณ์ที่เกิดจากแรงขับภายใน (inner drive) เป็นความรู้สึกที่ไม่ชัดเจน ไม่แน่นอน เลื่อนลอย สับสน บั่นป่วน คึงเครียด ไม่สบายใจ และเจ็บปวด บุคคลจะมีความรู้สึกว่าคุณเองถูกคุกคามข่มขู่จากเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นจริง ก็ได้ ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้มีปฏิกิริยาอย่างไม่ได้สัดส่วนกับสภาพอันตราย เนื่องจากนึกคิดสร้างมโนภาพเพิ่มเติมขึ้นเอง บุคคลไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างตนเองและสภาพการณ์ แยกอันตรายออกจากตนเอง แยกสิ่งที่เกี่ยวข้องออกจากสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้อง และแยกความจริงออกจากความไม่จริง บุคคลใดที่ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้จะมีความกังวลอยู่ตลอดเวลาว่ากำลังจะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่น่ากลัวเกิดขึ้น แต่ไม่รู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไรและมีสาเหตุมาจากอะไร ถ้าไม่สามารถทำให้ความรู้สึกเช่นนั้นหมดไปได้ ความวิตกกังวลจะแผ่ขยายกว้างออกไปและรุนแรงขึ้นทุกที

³Horney, loc. cit.

⁴Levitt, loc. cit.

⁵Rollo May, The Meaning of Anxiety, (New York: Ronald Press Company, 1950) pp. 190 - 193.

⁶Harold Basowitz, and Others, Anxiety and Stress, (New York: Mc Graw - Hill Book Company, Inc., 1955), pp. 3 - 5.

⁷May, loc. cit.

⁸Basowitz, loc. cit.

⁹Horney, loc. cit.

¹⁰Levitt, loc. cit.

ฟรอยด์ (Freud) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น ๓ ประเภท คือ ความวิตกกังวลอันเนื่องมาจากสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น (reality anxiety) เป็นความกลัวของบุคคลที่มีต่อภัยอันตรายที่เกิดขึ้นและมีอยู่จริง ๆ นับว่าเป็นความวิตกกังวลขั้นพื้นฐาน และเป็นสาเหตุของความวิตกกังวลอีก ๒ ประเภท ประเภทที่สองคือ ความวิตกกังวลอันเนื่องมาจากโรคประสาท (neurotic anxiety) เป็นความกลัวของบุคคลที่จะไม่สามารถควบคุมแรงผลักดันที่มีมาแต่กำเนิด (inborn drive) ที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมออกมาในรูปต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนพอใจ ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้กระทำผิดได้ ความวิตกกังวลประเภทนี้มีพื้นฐานมาจากความวิตกกังวลอันเนื่องมาจากสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ได้แก่การลงโทษของพ่อแม่หรือผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า ประการสุดท้ายคือความวิตกกังวลอันเนื่องมาจากศีลธรรมจรรยา (moral anxiety) เป็นความกลัวของจิตสำนึก (conscious) ของบุคคลที่ได้รับการพัฒนาและอบรมเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี โดยจะมีความรู้สึกว่าตัวเองผิด (guilt) เมื่อกระทำหรือคิดในสิ่งที่ขัดกับจารีตประเพณีและศีลธรรม

ความวิตกกังวลของบุคคลอาจจะเนื่องมาจากการไม่ได้รับหรือการขาดบางสิ่งบางอย่างที่ต้องการ การรู้สึกว่าคุณเองไม่ปลอดภัย (insecurity) การที่จะต้องเผชิญกับสภาพการณ์ใหม่ ๆ ที่ไม่คุ้นเคย เช่น การเข้าโรงเรียนใหม่ การได้งานใหม่ การคลอดบุตรคนแรก ความไม่พอใจในรูปร่างหน้าตา ความรู้สึกอึดอัดในค่านการเรียน หน้าที่การงานและฐานะทางการเงิน ความรู้สึกว่าคุณเองจะได้รับความทุกข์ยากลำบาก ความกังวลว่าคุณเองจะประสบกับความล้มเหลวหรือความผิดพลาดทั้ง ๆ ที่มีหนทางจะประสบกับความสำเร็จ เจอร์ซิลด์^{๑๒} (Jersild) ได้กล่าวถึงสาเหตุใหญ่ ๆ ที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล ๓ ประเภท คือ ความบีบคั้นและความไม่แน่นอน (stress and uncertainty) ในการดำรงชีวิต ความบีบคั้นเกิดจาก

¹¹ Calvin S. Hall, and Garden Lindzey, Theories of Personality, (New York: John Wiley & Sons, Inc., 1970), p.44.

¹² Auther T. Jersild, The Psychology of Adolescence, (2nd.ed., New York: Macmillian Company, 1957), pp.348 - 349.

การที่บุคคลจะต้องคล้อยตามสังคมโดยการยอมรับค่านิยม ยึดถือจารีตประเพณีและปฏิบัติตามระเบียบของสังคมโดยตนเองอาจจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ บุคคลไม่เพียงแต่จะควบคุมแรงกระตุ้น (impulse) ของตนเองเท่านั้น แต่ยังคงควบคุมให้เป็นไปตามที่สังคมต้องการอีกด้วย นอกจากนี้ความไม่แน่นอนของชีวิตอันเนื่องมาจากการตัดสินใจ โอกาสของการเลือก การปฏิบัติตนให้สมบทบาท และการรับผิดชอบในสภาพการณ์ต่าง ๆ อาจทำให้บุคคลเกิดความวิตกกังวลได้ สาเหตุที่สองเกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาวะ เช่น จากวัยเด็กเป็นวัยรุ่น จากวัยรุ่นเป็นวัยผู้ใหญ่ ฯลฯ โดยบุคคลจะต้องปรับตัวให้เข้ากับความคาดหวังของสังคมและจะต้องมีพฤติกรรมใหม่ที่สอดคล้องกับความเจริญเติบโตของร่างกาย การพบกับสภาพการณ์ใหม่ ๆ และบทบาทที่ซ้ำซ้อนกันอาจทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตนเองได้ถูกต้อง ซึ่งทำให้เกิดความวิตกกังวลได้ สาเหตุสุดท้ายได้แก่ความขัดแย้ง (conflict) และปัญหาอันเนื่องมาจากทัศนคติ ซึ่งได้แก่ ความรู้สึกว่าคุณเองมีปมค้อย ความรู้สึกว่าคุณเองมีความผิด หรือความรู้สึกนึกคิดที่เกี่ยวกับตนเองไปในทางที่ผิดจากสภาพความเป็นจริง เช่น มีความมุ่งหวังที่สูงเกินไปไม่สอดคล้องกับความสามารถของตนเอง

โรเจอร์ส¹³ (Rogers) กล่าวไว้ว่า การรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับตนเองนั้นอาจจะตรงกับสภาพความเป็นจริงหรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจิตสำนึกของตนเอง ส่วนแมคแคนด์เลส¹⁴ (Mc Candless) ให้ความเห็นว่า โดยทั่วไปแล้วคนส่วนมากมักอยากจะทำดีกว่าที่ตนเป็นอยู่ เช่นเดียวกับโรเจอร์ส¹⁵ ที่มีความเห็นว่าตนในอุดมคติมักจะดีกว่าตนที่เป็นอยู่ ถ้าบุคคลใดมีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองในอุดมคติแตกต่างจากตนที่เป็นอยู่มากอาจทำให้เกิดความวิตกกังวล

¹³Carl R. Rogers, The Organization of Personality, (American Psychologist, 1947), p.364.

¹⁴Bry R. Mc Candless, Children and Adolescents, (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1967), p.187.

¹⁵Rogers, op. cit., p. 120.

ได้ และถ้าความแตกต่างนี้มีมากขึ้นก็จะเกิดความวิตกกังวลมากขึ้นด้วย เลวิต¹⁶ และ สไตน์¹⁷(Stien) มีความเห็นร่วมกันว่าสภาพความวิตกกังวลนี้ไม่เพียงแต่จะไปขัดขวางต่อการดำเนินชีวิตของบุคคลทั้งในค่านส่วนตัวและค่านสังคมเท่านั้น แต่ยังไปเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาตนเองทุก ๆ ด้านอีกด้วย เพราะความวิตกกังวลเป็นอารมณ์อย่างหนึ่งที่มีบทบาทต่อการปรับตัว และเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมและการเรียนรู้ ลินเกรน¹⁸(Lindgren) ให้ความเห็นว่า ถ้าความวิตกกังวลนี้รุนแรงมากก็จะทำให้บุคคลสูญเสียสมรรถภาพที่มีอยู่ นอกจากนี้ เลวิต¹⁹ ยังกล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวลสามารถบิดเบือนการรับรู้ให้ผิดไปจากความเป็นจริงได้ ดังนั้นการตอบสนองของบุคคลอาจจะออกมาในรูปที่ตรงข้ามกับความ เป็นจริงที่ควรปฏิบัติ จึงอาจทำให้มีบุคลิกภาพและพฤติกรรมที่ผิดแปลกจากคนปรกติได้ และเมื่อนักเรียน นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลขึ้น อารมณ์เช่นนี้ก็อาจจะไปขัดขวางมิให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนได้เช่นกัน เนื่องจากผู้วิจัยมีความสนใจในเรื่องความวิตกกังวลและได้ทำการสอนอยู่ที่วิทยาลัยครูพระนคร ศรีอยุธยา จึงมีความสนใจใคร่จะศึกษาถึงความวิตกกังวลใน ค่านการเรียน ค่านครอบครัว ค่านความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่น ค่านทั่วไป และความ วิตกกังวลโดยส่วนรวมของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนคร ศรีอยุธยา ตลอดจนศึกษาความแตกต่าง ของความวิตกกังวลของนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริง นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริง และนัก ศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

¹⁶Levitt, op. cit., p.199.

¹⁷Maurice R. Stien, and Others, Identity and Anxiety, (Toronto: Collier, Macmillan, Canada, Ltd., 1957), p.120.

¹⁸Henry C. Lindgren, Educational Psychology in Classroom, (Modern Asia Edition, Tokyo: Charles E. Tuttle Company, 1950), p.15.

¹⁹Levitt, op. cit., p.200.

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปัจจุบันนี้มีนักจิตวิทยาสนใจและศึกษาค้นคว้าเรื่องความวิตกกังวลกันมาก จึงได้มีการสร้างแบบทดสอบความวิตกกังวลขึ้นหลาย ๆ แบบ เพื่อที่จะวัดให้ได้ผลแม่นยำและเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างให้มากที่สุด อันได้แก่ มาตรฐานความวิตกกังวลของเทเลอร์ (Taylor's Manifest Anxiety Scale) มาตรฐานความวิตกกังวลของซาราสัน (Sarason) ซึ่งมี ๒ แบบ คือ มาตรฐานความวิตกกังวลในการสอบสำหรับเด็ก (Test Anxiety Scale For Children) และมาตรฐานความวิตกกังวลทั่วไปสำหรับเด็ก (General Anxiety Scale for Children) นอกจากนี้ยังมีผู้สร้างแบบทดสอบความวิตกกังวลให้เป็นองค์ประกอบหนึ่งของแบบทดสอบทางบุคลิกภาพ เช่น แบบสอบถามบุคลิกภาพนักเรียนมัธยมศึกษาของแคทเทล แบบเอ (Cattell's High School Personality Questionnaire, Form A) แบบสำรวจบุคลิกภาพออบนิบัส (Omnibus Personality Inventory) แบบทดสอบความวิตกกังวลที่ใช้กันแพร่หลาย ได้แก่ มาตรฐานความวิตกกังวลของเทเลอร์ และมาตรฐานความวิตกกังวลของซาราสัน โดยนำไปศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างต่างกัน ตลอดจนหาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับตัวแปรอื่น ๆ เช่น เพศ การปรับตัว ระดับความมุ่งหวัง ความคิดสร้างสรรค์ การเรียนรู้ ระดับสติปัญญา แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ สัมฤทธิ์ผลในการเรียน เป็นต้น

โฟรสต์^{๒๐} (Frost) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างชนิดของความวิตกกังวล สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและเพศของนักเรียนที่มีอายุ ๑๑ ปีในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง โดยแบ่งความวิตกกังวลออกเป็นหลาย ๆ ด้าน เช่น ความวิตกกังวลในเรื่องความเป็นอิสระ ความวิตกกังวลในด้านการเพ่งเล็งความสนใจ ความวิตกกังวลในด้านการสังคม ความวิตกกังวลในด้านการไปรวมทั้งความกลัว ความกังวลและโรคประสาท ผลการศึกษาปรากฏว่า ความวิตกกังวลในด้านการเพ่งเล็งความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสัมฤทธิ์ผลทาง

²⁰ Barry P. Frost, "Anxiety and Academic Achievement," British Journal of Educational Psychology, 38(1968), pp. 293 - 300.

การเรียนในเพศชายและในเพศหญิง (เฉพาะการอ่าน) ความวิตกกังวลในคำน้ทิ้งไปและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีความสัมพันธ์สูงกว่าความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลทางคำน้โรงเรียนและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเฉพาะในเพศหญิง นอกจากนี้ยังพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างความวิตกกังวลทางคำน้โรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเมื่อไม่แยกเพศ และไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างเพศในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในคำน้ความพิการทางร่างกายกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เคอร์น^{๒๑} (Kern) ได้พบความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนทั้งในทางบวกและในทางลบ โดยใช้มาตรฐานความวิตกกังวลของซาราสันทั้ง ๒ แบบ คือมาตรฐานความวิตกกังวลในการสอบสำหรับเด็ก และมาตรฐานความวิตกกังวลทางคำน้ทั่วไปสำหรับเด็ก ทดสอบกับนักเรียนชั้น ๕ ถึงชั้น ๑๒ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งแถวชานเมืองชิคาโก (Chicago) โดยควบคุมฐานะทางเศรษฐกิจและครอบครัวออกเป็น ๒ ระดับ คือ ระดับปานกลางและระดับปานกลางค่อนข้างสูง เมื่อนำไปศึกษาหาความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ย พบว่า คะแนนจากมาตรฐานความวิตกกังวลในการสอบสำหรับเด็กและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เฉพาะในนักเรียนหญิงชั้น ๕ และชั้น ๑๐ และในทางตรงกันข้าม คะแนนจากมาตรฐานความวิตกกังวลทางคำน้ทั่วไปสำหรับเด็กและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีความสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในนักเรียนชั้น ๑๐ ทั้งชายและหญิง และเมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการนับถือตนเอง (self-esteem) พบว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลรวมของคะแนนสูงสุดของความวิตกกังวลและการนับถือตนเองของนักเรียนทั้ง ๒ เพศและในทุกชั้น (ยกเว้นนักเรียนชั้น ๑๒) เฟลฮูเซน (Felhusen) เคนนี่ (Denny) และคอนดอน^{๒๒} (Condon) ได้พบความสัมพันธ์ในทางลบระหว่าง

²¹Paul David Kern, "A Study of the Relationship Among Anxiety Self-Esteem, and Achievement," Dissertation Abstracts, 31 (1972), p.4551

²²John Felhusen, Terry Denny, and Charles T. Condon, "Anxiety, Divergent Thinking and Achievement," Journal of Educational Psychology, 56(1965), pp.40 - 45.

ความวิตกกังวลกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยใช้มาตรฐานความวิตกกังวลทั่วไปสำหรับเด็กของ
ซารา สันต์คเลือกนักเรียนชั้น ๗ และชั้น ๘ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งออกเป็น ๒ พวก
คือ พวกที่มีความวิตกกังวลสูงกับพวกที่มีความวิตกกังวลต่ำจำนวนและเพศเท่ากัน ได้คะแนน
เฉลี่ยของพวกที่มีความวิตกกังวลสูงเป็น ๒๐.๘๘ และพวกที่มีความวิตกกังวลต่ำเป็น ๘.๖๐
เมื่อแยกเพศพบว่า นักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชาย คือ คะแนนเฉลี่ยของ
นักเรียนหญิงเป็น ๑๗.๘๕ และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายเป็น ๑๑.๓๕ เมื่อพิจารณาคะแนน
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ได้จากแบบทดสอบของทอร์แรนซ์ (Torrance) พบว่า กลุ่มนักเรียน
ที่มีความวิตกกังวลสูงมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำกว่ากลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ ในทำนอง
เดียวกัน พรณี เชงก่าแห่ง^{๒๓} ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล สัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียน และความคิดแบบอเนกนัย (divergent thinking) เช่นเดียวกับเฟล-
ดูเซนและคณะ โดยใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลที่สร้างขึ้นโดย ชงชัย ชิวปรีชา วัดความวิตก
กังวลของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาการ ศึกษาของวิทยาลัยครูสวนสุนันทา ผลปรากฏว่า
ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนด้านความคล่อง
และความยืดหยุ่นในการคิด แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดที่เป็นของตนเองโดยเฉพาะ และ
กลุ่มนักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงมีความคล่องตัวในการคิดสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีความวิตกกังวล
ต่ำ ผลการวิจัยทั้ง ๔ เรื่องนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของพัลวิโน^{๒๔} (Pulvino) ที่พบว่า ความ
วิตกกังวลที่ได้จากมาตรฐานความวิตกกังวลของเทเลอร์ ไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
ที่ได้จากคะแนนเฉลี่ยในเทอมแรกของนักเรียนชั้น ๑๑ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งทางนิวยอร์ก (New York) ตะวันตก แต่เมื่อแยกเพศปรากฏว่าพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

^{๒๓}พรณี เชงก่าแห่ง, "ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ผลสัมฤทธิ์ในการ
เรียน ความวิตกกังวลและพฤติกรรมด้านความเป็นผู้นำของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการ ศึกษา
ชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, วิทยาลัยวิชาการ ศึกษาประสานมิตร, ๒๕๑๕)

^{๒๔}Charles Joseph Pulvino, "A Study of Individual "Need" and
Environment "Press" As They Relate to Alienation, Anxiety and Student
Grade Point Average," Dissertation Abstracts, 31(1972), pp.4472A-4473A.

ทางสถิติระหว่างเพศในเรื่องความวิตกกังวลและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ดังนั้นอาจสรุปผลจากการวิจัยทั้ง ๕ ได้ว่า ความวิตกกังวลและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอาจมีความสัมพันธ์ในทางบวกหรือในทางลบ หรือไม่มีความสัมพันธ์เลยก็ได้ แต่จากทฤษฎีไอโอวา^{๒๕} (Iowa Theory) ในเรื่องความวิตกกังวลและการเรียนรู้อีกได้ว่า ความวิตกกังวลเพียงเล็กน้อยจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี แต่ความวิตกกังวลมาก ๆ จะไปเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อการเรียนรู้ จึงเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยมีความคิดว่า ความวิตกกังวลน่าจะมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน จึงได้ตั้งเป็นสมมุติฐานข้อที่ ๑ ว่าความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตน นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบอีกว่ากลุ่มตัวอย่างชายและกลุ่มตัวอย่างหญิงมีความวิตกกแตกต่างกัน จึงเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานข้อที่ ๒ ว่า นักศึกษาชายมีความวิตกกังวลแตกต่างจากนักศึกษาหญิง

ริกส์^{๒๖} (Riggs) แบ่งนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเดนเวอร์ (Denver University) ออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง และกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำโดยใช้คะแนนความวิตกกังวลร้อยละ ๒๐ บนและร้อยละ ๓๐ ล่างที่ได้จากมาตราความวิตกกังวลของเทเลอร์ แล้วแบ่งแต่ละกลุ่มออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ อีก ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีการปรับตัวได้ดีเนื่องมาจากความวิตกกังวล และกลุ่มที่ไม่สามารถปรับตัวได้เนื่องมาจากความวิตกกังวล โดยพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากมาตราการปรับตัวเนื่องจากความวิตกกังวลของจีเวล (Jewell's Anxiety Adjustment Scale) ร้อยละ ๓๐ บนและร้อยละ ๓๐ ล่างตามลำดับ ผลปรากฏว่า ความวิตกกังวลและการปรับตัวเนื่องจากความวิตกกังวลมีอิทธิพลต่อค่านิยมและการปรับปรุงตนเอง แต่ไม่มีผลต่อความถนัดและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ได้จากคะแนนเฉลี่ย นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาที่ไม่สามารถปรับตัวได้จะไคคะแนนความแตกต่างระหว่าง "คนที่เป็นอย่างนี้" และ "คนที่อยากเป็น" อย่างมาก และเป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลมากที่สุด ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ

²⁵Levitt, op. cit., pp. 112 - 114.

²⁶Cassidy Leroy Riggs, "The Relationship of Anxiety and Anxiety Adaptation to Aptitude, Self Concept, and Scholastic Achievement," Dissertation Abstracts, 22(1962), p.2927.

โจว^{๒๗} (Chow) ที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลของแต่ละบุคคลที่วัดโดยมาตราความวิตกกังวลสำหรับเด็กและความพอใจในตน ซึ่งได้จาก "คนที่รับรู้" และ "คนที่อยากเป็น" ซึ่งวัดโดยดัชนีค่านิยมและการปรับตัวของบิล (Bills' Index of Adjustment and Value) ที่ปรับปรุงใหม่ พบว่า ความวิตกกังวลและความแตกต่างใน "โครงสร้างของตน" มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนความแตกต่างใน "โครงสร้างของตน" น้อยมีความวิตกกังวลต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนความแตกต่างของ "โครงสร้างของตน" มาก และกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนสูงสุดของความแตกต่างใน "โครงสร้างของตน" น้อยจะมีความวิตกกังวลต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนต่ำสุดของความแตกต่างใน "โครงสร้างของตน" น้อย นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายที่มีความแตกต่างใน "โครงสร้างของตน" มากที่สุดจะมีความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีความแตกต่างใน "โครงสร้างของตน" มาก แต่ไม่พบความแตกต่างนี้ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง สุรินทร์ สุทธิพิทย^{๒๘} ใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลและแบบทดสอบที่วัดความแตกต่างระหว่าง "คนที่เป็นอย่าง" และ "คนที่อยากเป็น" โดยคัดเลือกนักศึกษาชายที่เรียนวิชาจิตวิทยาทั่วไปในมหาวิทยาลัยคารอลาโคเนีย (Northern Carolado University) ออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความแตกต่างระหว่าง "คนที่เป็นอย่าง" และ "คนที่อยากเป็น" สูง และมีความวิตกกังวลสูง (high self ideal discrepancy - high anxiety) และกลุ่มที่มีความแตกต่างระหว่าง "คนที่เป็นอย่าง" และ "คนที่อยากเป็น" ต่ำ และมีความวิตกกังวลต่ำ (low self ideal discrepancy - low anxiety) ซึ่งใน ๒ สัปดาห์ต่อมาได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างนี้ออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่บอกให้รู้คะแนนความแตกต่างระหว่าง "คนที่เป็นอย่าง" และ "คนที่อยากเป็น" และกลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้บอกคะแนน แล้วให้ทำแบบทดสอบความวิตกกังวลอีกครั้งหนึ่ง ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กล่าวคือ นักศึกษากลุ่มที่มีความแตกต่าง

²⁷ Kin Ling Chow, "The Relationship Between Anxiety and The Self Structure," Dissertation Abstracts, 26 (1965), p.2049.

²⁸ Surin Suthithatip, "The Effect of Test Anxiety Upon The Feedback of Self - Ideal Discrepancy Score," Dissertation Abstracts, 32(1972), p. 3805 A.

ระหว่าง "คนที่เป็นอย่างนี้" และ "คนที่อยากเป็นอย่างนี้" สูงและมีความวิตกกังวลสูงในกลุ่มทดลองมีความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ตรงกันข้ามกับนักศึกษากลุ่มที่มีความแตกต่างระหว่าง "คนที่เป็นอย่างนี้" กับ "คนที่อยากเป็นอย่างนี้" ค่าและมีความวิตกกังวลค่าทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีความแตกต่างระหว่าง "คนที่เป็นอย่างนี้" กับ "คนที่อยากเป็นอย่างนี้" สูงและมีความวิตกกังวลสูง และนักศึกษากลุ่มที่มีความแตกต่างระหว่าง "คนที่เป็นอย่างนี้" กับ "คนที่อยากเป็นอย่างนี้" ค่าและมีความวิตกกังวลค่าในกลุ่มควบคุมได้คะแนนความวิตกกังวลในแบบทดสอบครั้งแรกและในแบบทดสอบครั้งที่สอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการวิจัยทั้งสามอาจสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้จะมีความแตกต่างระหว่าง "คนที่เป็นอย่างนี้" กับ "คนที่อยากเป็นอย่างนี้" ซึ่งทำให้เกิดความวิตกกังวล และถ้าความแตกต่างนี้มีมาก ความวิตกกังวลก็จะสูงขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างระหว่าง "คนที่รับรู้" และ "คนที่อยากเป็นอย่างนี้" ในระดับต่างกันจะมีความวิตกกังวลต่างกัน จึงเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานข้อที่ ๓ ไว้ว่า นักศึกษาทั้ง ๕ ระดับชั้นการศึกษาที่มีความวิตกกังวลแตกต่างกัน เนื่องจากค่านิ่งว่า นักศึกษาใหม่ซึ่งได้แก่นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการ ศึกษปีที่ ๑ และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรประถมศึกษาอาจจะมีปัญหาเนื่องมาจากการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ จึงอาจมีความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาในระดับชั้นการศึกษารุ่นอื่น ๆ นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางให้ตั้งสมมุติฐานข้อที่ ๔ ไว้ว่า นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคนแตกต่างกันจะมีความวิตกกังวลแตกต่างกันด้วย.

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. หาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการ
ของคุณ
๒. ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างเพศ
๓. ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างระดับชั้นการศึกษา
๔. ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการ
ของคุณตรงกับความเป็นจริง นักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคุณไม่ตรงกับ
ความเป็นจริง และนักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคุณไม่ตรงกับความเป็นจริง
มากที่สุด

สมมุติฐานในการวิจัย

๑. ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคุณ
๒. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความวิตกกังวลต่างกัน
๓. นักศึกษาทั้ง ๕ ระดับชั้นการศึกษามีความวิตกกังวลต่างกัน
๔. นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคุณแตกต่างกันจะมีความ
วิตกกังวลแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มุ่งที่จะศึกษาความวิตกกังวลของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา
โดยมีขอบเขตการวิจัยดังนี้

๑. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการ ปีที่ ๑ และปีที่ ๒
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาสูงปีที่ ๑ และปีที่ ๒ และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรประถม
ศึกษา
๒. การวิจัยครั้งนี้ไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาหรือสาเหตุอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. แบบสอบถามการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ได้จากคะแนนสะสมเฉลี่ยสามารถจัดแบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามความสามารถ
๒. แบบทดสอบความวิตกกังวลนี้ใช้วัดความวิตกกังวลของนักศึกษาได้
๓. กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาเพื่อใช้ในการวิจัยนี้เป็นตัวแทนของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยาได้

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มิได้ควบคุมตัวแปรในเรื่องอายุ ลำดับการเกิด ฐานะทางเศรษฐกิจและครอบครัว

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

- ความวิตกกังวล หมายถึงความวิตกกังวลที่ได้จากคะแนนของแบบทดสอบความวิตกกังวล ซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ด้าน คือ ความวิตกกังวลทางด้านการเรียน ความวิตกกังวลทางด้านครอบครัว ความวิตกกังวลทางด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่นและความวิตกกังวลทางด้านทั่วไปอันได้แก่ นิสัย ความรู้สึก ฯลฯ
- การรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตน หมายถึงการรับรู้ความสามารถทางด้านการเรียนของตนเองซึ่งได้จากสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ได้จากคะแนนสะสมเฉลี่ยและคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน
- นักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริง หมายถึง นักศึกษาที่มีระดับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนตรงกับระดับการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน ได้แก่ นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยได้คะแนนการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนสูง นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลางโดยได้คะแนนการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนปานกลาง

และนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำโดยที่ได้คะแนนการรับรู้ความ
ถนัดทางด้านการเรียนต่ำ

นักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคนไม่ตรงกับความเป็นจริง หมายถึงนักศึกษา
ที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนปานกลางโดยที่มีระดับสัมฤทธิ์
ผลทางการเรียนสูงหรือต่ำ หรือ นักศึกษาที่มีระดับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
ปานกลางโดยที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนสูงหรือต่ำ ซึ่งได้
แก่นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงโดยที่ได้คะแนนการรับรู้ความถนัด
ทางด้านการเรียนปานกลาง นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำโดย
ที่ได้คะแนนการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนปานกลาง นักศึกษาที่มีสัม-
ฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลางโดยที่ได้คะแนนการรับรู้ความถนัดทางด้านการ
เรียนสูง และนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางด้านการเรียนปานกลางโดยที่ได้
คะแนนการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนต่ำ

นักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคนไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด หมายถึง
นักศึกษาที่มีระดับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนตรงกันข้ามกับระดับการรับรู้ความ
ถนัดทางด้านการเรียน ได้แก่ นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง
โดยที่ได้คะแนนการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนต่ำ และนักศึกษาที่มีสัม-
ฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำโดยที่ได้คะแนนการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน
สูง.